

Sy-li spěwaš,
Pilne dízelaš,
Strowja če
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrny
Přez spar měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dízelaš
Wśedny dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes ma
Njech či khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew čel F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kóždu hobotu w Ssmolerje z knihiczhczerni w Budyschinje a je tam sa schwórtlétmu pschedplatu 60 pj. dostacj

Njedžela Jubilate.

Jan. 12, 20—26.

Naške wyskanje dže tola w tuthch dñiach psches naturu! Esimjercz je pójrjeta do dobycza. Ptaczkí w halosach ichtomow spewaja sažo po dolhei shniye žwojeniu stworiczelej cjeszc a hwalbu, ichtomu strowja naž w barbach sakskeho kraja a kraſne selene ſhyw na polach woſchewja nam wutrobu a czinja naž wěſtch teho stareho ſlubjenja: tak dolko hacž ſemja ſlacž budze, njedýrbja ſastacž ſhyw a žně. My hladamh ſ jeneho džiwa do druheho nûts. Psched krótkimi njedželemi bu to ſyntjo wužyte, a w ſemi bu khowane, a tam wumrje a ſe ſmijercze je Knjes, tón wſchekomózny Wóz w njebježach nowe žiwjenje ſbudzik. To ſhtož w naturje widžimy, njeplaczi pak jenož ſa ſwët natury ale wjèle bóle tež ſa ſwët ducha. Tež tam ho to ſamžne psched ſažo dokonja, něcht dyribi wumrjecz, ſo by ſo nowe žiwjenje ſažo poſafalo. To wuczi tež teſt, Jan 12, 20—26: Se ſmijercze nowe žiwjenje!

1. To dopjelni ho na Chrystužu Jeſužu a
2. to dyribi ho tež na kſcheczanach dopjelnicž.

1. Grichojo pschindu ſ wužobnikam ſ próſtu: my chyli rad Jeſuža woſladacž. Šsu pohanjo, ale woni njeſzu daloko wot Božeho kraſtwa. Šsu na ſhwedzeň do Jerusalema pschishli, ſo býchu ho ſ ſiwemu Bohu modlili. Šsu tež wo Jeſužu kſhicheli a dokelž njeſzu tajzy, kijichž w naſhim čaſu po tñhazach manym, kij chzedža jenož ſwonkowne ſhwedzeň ſobu ſhwiecziež a kij ptaja jenož něcht ſa eželo, jenož ſemſke wjefela, ale ſa wſchichle wěžy nimaja žane ſroſymjenje, dokelž potajkim tajzy njeſzu, ale dokelž ptaja pucž ſ njebježam, tehodla maja tež to wutrobne žadanje, noweho profetu kſhichecž a jeli je měžno, ho

wot njeho woſbožecž dacž. Knjes jich wróčzo njepoſaže, pſche- tož tež jim pſacži jeho kłowo: pójcze ſem ſe mni woſchitzh, kij wó ſprózni a woſczezeni ſeže, ja chzu waž woſchewicž. Jeſuž widzi w tuthch grichiskich póhanach, kij jeho ptaju, naſcze tych ludow ſo bližicž, wón widži, tak budze ſo jeho evangeliј póha-nam předowacž a tak budža ſo woſkoło jeho khorhoje ludy hromadžicž. To je jeho pſchekraſnjenje. Tute pſchekraſnjenje móže ſo pak jenož tak ſtač, ſo wón wumrje, a ſ rota ſhwetej nowe žiwjenje ſobu pſchinjeſe. To pſchipowjeda wužobnikam a pſchi- tym poſaſa jich na naturske žiwjenje. Pſchekraſne ſorno, kij w bróžni leži, ženje žane płody njeſchinjeſe, wone dyribi ſo wužycež a wumrjecz, ſo by nowe žiwjenje pſchinjeſlo a płody dało. Tak je tež pola ſhóznika. A njeje ſo to tež dopjelnilo, ſhtož je Knjes prjedy widžal? Hdyž do zyrkwinſkich ſtawiſnor wročzo hladamh a hdyž hladamh do ſhwiateho miſionſtwa, dho ſpóſna-jemy, tak tón kſchizowanym jaſo dobyczeř psches ſwët dže a tak ſ jeho ſmijercze nowe žiwjenje ſa ſwët ſbudzi. Či, kij pratwe žadanje po wumrozenju we wutrobie maja a pohanjo, kij wo kſchizowanym kſhyscha, ſawolaja: je Jeſuž mje tak horzo-lu-bowal, ſo je ſ luboſcze ſe mni ſtwoje žiwjenje woſrował, dho dyribju a chzu jeho tež ſažo lubowacž a ſ luboſcžu ſ njemu nowe žiwjenje ſapoczecž. W Jeſužowej ſmijerczi leži ta wulka mu-nóžerſta móz ſa žyh ſwët. A tak ſ jeho ſmijercze nowe žiwjenje pſchindze, tak dyribi ſo to tež pola naž dopjelnicž.

2. W naž je starý člowjek, tón, kij naž ſ ſemi dele czechije, jara mózny. Tutón starý člowjek wjedze naž do wěczneje ſmijercze. Chzeſh to? Na žadny pad! Tehodla rěka, wſchědnje wojovacž, wſchědnje dyribimy ſo prózowacž, ſo tón starý člowjek wumrje. Ale ſ wotkaſ budžesč a móžesč ſpóſnacž, ſo na pucžu

I nowemu čłowjeku do przedka pschiindżesč? S teho, so temu pschezo bōle żo bližišč, kij je žiwjenje nashe dla do žmijereče dač, kij je psches twoju žiwjatu, drogu frej naž wumohł wot stareho hręschneho žiwjenja. Wotwobroczeče żo pschezo bōle wot žweta, wopruječe żo Jezuſej a khodźce sa nim, to dyrbi w pschichodnych dnjach iwele mózniſcho a jaſniſcho džili hacž dotal psches zyłkli lud a wožebje iż psches twoju wutrobu kliniečež, hdźż żemny i nowemu žiwjenju żo ſbudziež. Nascha móz pač tež tu dobycz njebudźe a tehoodla njeh wſchědnie ta próſiwa kóždeho žwérneho kſheszana, kij Sbóžnika woprawdże lubuje, rěka: Kenježe Jezu, daj ty mi móz, so stareho čłowjeka we mn; pschezo bōle ſkónzuju, a so wſchědnie tón nowy čłowjek tež pola mje won pschiindże. Chzemny bycž pschezo bōle parſchony, charakter, w ſotrychž Žeſuſ Khrystuſ kriježi, ſkaly, kij na Khrystuſa twarja a na ſotrychž móže Khrystuſ twaricž, ſkaly, kij twjerdże ſteja ſkala w morju, a kij we wichorach pschichoda njeſhablaja. Wo ludzoch se Schwizy żo powjeda, so woni, hdźż do zuseho kraja czahnu, doſko njeutraja. Wonu wumru, tač mózne je jich žedzenje po jich horach. Tajke žedzenje po njebjescich horach trjebamž tež my. Tehoodla njeh je nashe heſto sa pschichod: Sa Žeſuſom, sa Žeſuſom, so mózemy w nashej žmijerczi junu wylacž: Dobycze, dobycze, moje bědzenje je nimo, nět mam ja moju krónu. Hamjení.

B. w B.

Stwórba Boža.

Stwórba Boža, templo žwiaty,
Wocžni twoje wrota mi,
Njech w tebi pschemenjaty
Wobras widžu žiwjeniſki:
So żo miodoscz dyrbi minyč,
Sańcz mi róże na liczku,
Kaž ma dale njescz a linyč
Žołma żołmu žlēbornu.

Stwórba Boža, tajna, žiwa,
Dželaczerka wulkotna,
Wucž mje pýtnyč njesprózniwa
Twój žlēd, twoje prawidła;
Wjedž mje i žiwej dželawoſczi,
Kaž mje twari, poſbehnje,
Kaž w hlučej blyſkotnoſczi
Zadyn twój dženj njeſańdże.
Roſež a ſrawicž w horzycy pruhach
Dyrbjca ſwětki, trawicžki,
Kložy dónycz we czechnych tuhach
A plód žlōdnuy na ſchomu;
Horja plód je dokonjenje,
Prožyč žyn je wjeſele;
Scžerpliwoſcž a pschebědzenje
Sarucžitej dobycze.

Do žnjow žada žyjet czahnyč, žnjeniſat klož do róžow plescz,
Hraje, ſonu dyrbjca ſpanyč, žiwjenje plód dyrbi njescz;
To je ſ njebjesc poruczenje,
Temu stwórba pschihwědcza
To je trajne ſwjeſelenje,
To žu wěnzy do njebja!

H. Sejler.

Zyrkej a ſtat.

Sa nowowolbny žo pschihotuje nasch lud. Na tute mamy žo tež my pschihotowacž tak, so blychny woliſi tych, kij jako kſhesz-

njo žu ſwólniwi a hotowi, sa kſheszjanſku wěru, sa zyrkej, sa nabožinu w politiskim žiwjenju wustupicž! Tuto praschenje bě hižo pschi poſlednjej wólbje ważne a iwele roſpominane; ale tač někotry njeje ſebi pschi wólbje wot njeho radziež dač. Duj tež bjes džiwa, so žmij ſebi tajſeho wutwolili, kajkehož nět mam. Oobre to ſatwescze imenowacž njemóžesč! My nochzemny a njebudžemny do wólbneho politiskeho wojowanja pschimacž, wuprjamy pač tola to, so na ſlepſche žwojego luda kladajo ſebi nježměny jenož radziež dacž wot žwojego politiskeho ſmyſlenja, ale pschede wſchěni tež wot žwojeje kſheszjanſkeje wutrobu — jeli jo tajkeje hiſhczce mamy!

Doktor.

(Wokraſzowanje.)

Potom žo ſhubi w bliſkim dworze. Wostach i pscheczelom žam. — Nětko hakle pschiindże khwila, hdźż mějſche moja napjato wezjipnoſcž ſpołojena bycž. Kajki to čłowjek! Pschipoldju njeſožach žo prashecz, duž ſczinich to nětko, hdźż žmij ſamoj i pscheczelom psches rjanu krajinu k njedalokim ſsmjeczeſam jetoj, kij nam ſ boka doſheje hórkſi kivachu, hdźż běchu, kaž ſ někajkej hoſrkej horshežu roſmjetane.

„Proſchu waž, powiedzajce mi něchtio wo žwojim džitonym pscheczelu. Šak mje won ſajmuje! Njevěm czechodla, ale ſda žo mi, so ſ nim ſobuzelnoſcž, haj, so mam i njemu někajke počesczowanje.“

„Sm, krótke wupowiedzanie“, wotmoſti pscheczel. „Rencž ſaſkuži woprawdże ſobuzelnoſcž, na kotrž ſeže ſpomniſ, arcjescze, wo kotrejž ſeže ręczał. Mi njeje žo hinal ſchlo hacž wam, hdźż běch jeho ſefnaiſ. Njeje hiſhczce doſko, so žmij žo ſ nim ſefnaiſ, žnano dwě ſeče. Wobaj běchmoj psches žwoje powołanie pschipadne něhdże w tym žamym čaſzu na tute měſtno ſatwetaj. Pschipad a žamota uaju ſbliziſchtej, so žo nutrniſe ſpscheczelichmoj. Běchmoj jenicžkaj ſaſtuſieraj herbskeje intelligenzh w žyhym měſtnje. Rencž dobu ſebi bóry a wožebje w tutym měſtnje wožebiteje popularnoſcze. Lud jeho lubuje, dokelž widži, so jeho teho runja lubuje, so žo njehańbuje ſ nim w jeho ręczi ręczecž, ſo je ſ zyła dobra, užna duſcha. S nikim telko njerěczi, kaž ſe wſchědnym herbskim burom. Mjes bohacžkami a knjiesami i klóſhtra, Němzami abo wotrodženžami, nima ani jeneho pscheczel — ale herbski bur je jemu ſ pscheczelom. S nim žo rady žydnje a powjeda — a ſak powjeda! Njebyſhczce to rjek! Doſko njeſzhy mježo wo jeho privatnym žiwjenju wjedžał — a ſ zyła njevěm hacž dotal nicžo wěſteho. S čežka žy ſ jednotliwych drobnych jeho powiedzajow to mało ſestajak, ſchtož ſebi myſzli wo jeho ſańdžeſnoſezi wjedžecž. Je herbskeho rodu něhdże ſ Palow — ſ czimž je móžno ſebi wuklaſz jeho pschihilnoſcž i wježnemu herbskemu ludu a hidu pschecziwo kóždemu, kij dže naž pscheněnicžowacž. Bě wuroſti na mjesach žwojego naroda, hdźż žo herbska ſemja, herbski brjoh ſ němſkimi wodami pschemoſa, hdźż maja ſſerba ſa něchtio, ſchtož pod čłowjekſej doſlojnoſczi ſteji, hdźż ma herbske džecžo, wot teje khwile, hdźż próh ſchule pscheczu, wſchelake ſtorkowanje ſnoschowacž.

.... Wo poměrah jeho starsheju nicžo njevěm, tež wo bratrach abo ſotracz žo nihde njerěczi. A jeho dalsche wufjudy w ſławnym žiwjenju žu mi cžémne. Wěm jenož, ſo jenož junfrócz lubowasche — a njeſbožowacze. Wot teho čaſza ſem ujeje wěſeſe ženje wjazh lubowaſ — ně wot teho čaſza ſtajnje lubuje. Lubuje žwój wbohi lud ſ tajkej luboſczi, ſ kajkež je žnano něhdži wonu bytoſcž lubowaſ, czeježdla je njeſbožowny. Pschetož, ſo ſbožowny njeje, ſeže na přenje ſetkanje ſpóſnaſ. Hacž je njeſbožowny hacž dotal ſ dopomjenjem na žwoju ſhubjenu luboſcž

— abo znano je na nju hižo sabyl a cjerpi dla wožuda ſwojego
Budeho maleho naroda, na kothž je zyli wulkoſež ſwojeje lubo-
jeje pſchenjeſk — iſto to wuhuda? — Pscheſzel wotmieskny a
bladasche na ſtronu į Worklezam, hdzejz běſche Rencž wofatał. Za
jeho nijelčenje njepſhetorhnich, mje wſchak ſajimowasche wo-
žud cžlowjeka, kiž cjerpjesche, a kotreuiž ſo njeběſche dobro'a
ſobusdželnoſeže popſchala, kiž ſo njemóžesche nikomu ſe ſwojimi
holoſčemi dowěticž. A ja píchemyžlowach dale wo jeho cžem-
nich wožudach, prózowach ſebi narýzowacž wobras teje, kiž je
jeho něhdh ſbožowneho činiſla — — Spominach na to, hacž
zym jón znano w jeho wobhydlenju woſladał — ale podarmo...
A na ſajke waſchnuje bu jeju ſbože pſhetorhnjene? .... Abo
njeběſche wón ſyła ani tehdy ſbožowny, njeběſche lubowanu? ..

Džel Worklez po njedawnym wotpalenju, hromada hróſhich
ſpalniſhczow ſ wuhenjeni wot plomjenjom wostajenym, ſ roſ-
padachu tu a tam težazymii čini ſo pſchihodžazh podnijet į nu-
jini myſlam, ſ wobraſu, ſ kotrymž ſo runje ſajimuji.... Tón
cžlowjek je tež jako ſpalniſhcz. Widžiſh jenož ſrudobu, nje-
ſbože — njeje czi popſchane do wočow ſboža poſladač, kiž
znane něhdh ſo tu ſmierkaſche a je nětko pod roſpadankami
poſhovane. ....

* * *

Wós ſasta, ſchtož mje ſe ſamyſlenja wubudži. Běchmoj
w ſſmečkezach. Woſladam koło woſolo nowoczaſne twa-
rjenja, poſne elwiſažow a ſupjelowych hosczi, kiž ſebi naju-
težipuje woſhlađuju. Woſrjedž pſchirody a mjes ſhudyni
džecžimi tuteje pſchirody, woſhlerjemi wočow filigranifich
khežow na bołach hórki, woſrjedž wježneje idylle kiž nowo-
čaſneho blažerowanego ſwěta. Naſ to do pſchirody njeſluſha!

Sydnichmoj ſo pod ſchotom w ſahrodze a wočkaſachmoj
Rencža. Pſchijedže bóřhy, tón ſamý jako běſche naju woſuſh-
ejil, móznoſli, hicheže bóle mijelčazh a cžichischi. Mijelčachmoj.
Spýta drje jedhn wot naju něhdže dwójzny nijelčenje pſchethor-
njež; ale krótke, ſkoru jenoſloſhne woſmolwy towařſhov wſachu
juni lóſcht į dalschim poſpytam. Wſhém, tež khorom ſ naž pſche-
jara ſ rěčam njeindžesche. Za a mój pſcheſzel ſajimowachmoj
ſo ſ Rencžom a tón Boh wě ſ cžim. Taſo by nadawł měl niz
rěčecž, taſ ſaſakle mijelčesche . . .

Něchtó pſchijidže po njeho, jo by ſe khoremu pſchischoſ.

„Dže?“ woſrascha ſo pſcheſzel.

„Do Chtwiz“, woſmolwi Rencž.

Chtwiz ſu ſa klóſchtrom.

Bě ſapſchelnjene a wotjedžehmoj. Mjes tym běſche ſo
na krajinu kražny ſečny podwjeczor ſnjeſt a předh hacž běchmy
do ſukowa dojeli, běſche tu hižo rjaný wjeczor we wſchej ſwojej
hwěſnej ſlawje a kražnoſeži. Nad ſilhowecze wulſeje hromady
klóſchtrſich twarjenjow ſtejſeſche blyſtežatý róžl měžacžloweho
žerpa:

„Dobry wjeczor, maczérka,
Hdzejz je waſcha Džowecžka. ....“

Spěv? — Wopratdže, Rencž ſpěwa. Po měrnym powětſje
nječe ſo cžicha ſerbſka pěſniciſka.

„Moja džowka doma njej,
Wona je mi wumrjela. ....“

Cžehodla je runje tutu pěſenj ſapocžal? Abo pſchepadnje?
Naſ ſpôdžiſvne dojiniſche nje kónz ſerbſkeje narodneje romanach
ſ jeho erta:

„Hoſčlow je drje w ſhwěcze doſez.“

Ale žana kaž th bě. ....“

Ale žana, kaž ſy th byla!

Koniſ ſarjehota, běchmy w ſukowje.

(Poſračowaniſe.)

Šmjerč Richarda Lawſkowutrobnego (1199).

Pohrabja ſimožiſti, lenik jendželſkeho krala, bě namſak
poſkad w ſwojim kraju. Dželbu poſkada poſkieži kral; ale tón
woſkruči, ſo wón jako podhrobjowe wičežny ſ nje ſ ma prawo
na zyli poſkad. Podhrobja njebeň nikat teje myſle. Duž kral tón
kraju ſ wóſlom napadny a pſchimasche hród „Chalus“, hdzejz bě
ſkowanu poſkad. Hrodowi ludžo namjetowachu, jomu pſchepodacž
měſczinu ſe wſhém, ſchtož bě na njej, hdzejz jenož by jím pſche-
puſchežil žiſjenje; ale kral to wotpoſka, woſſewjo, ſo budža
bóřhy mučeni ſo podacž na miłosež a njemilosež, a wobwěſheni
hacž na poſlēdneho. Na to woſhadka ſo pſchihotowa na ſa-
dielnu woboru.

Woneho dnja, jako Richard bě ſo į měſczini pſchibliził, wu-
pytajo ſebi, hdzejz by najfmanischo nadběhował, prokownik Ber-
trand na njeho poméri wot murjow dele a jemu ramjo ſraní.
Taſo dovojedzeny do ſwojego ſtanu, kral ſwojim wyschlam
pſchikafa, hród njepſchetaſiž cžěžnicž, hacž bych uón dobyli.
Hdzejz mě měſczinu w ſwojimaj rukomaj, pſchikafa ſwobwěſhecz
wſchu woſhadku, wuſatowſhi muža, kiž bě na ſraní. S wje-
čiwoſeže cžysche ſebi jeho ſdžerječ ſa ſmjerč hifcheze ſtraw-
niſchu po ſwojim wuhojenju.

Ale rana nježiſeſche; džen wote dnja bu hórje ſ njej, a bóřhy
bu kral pſchewdženj, jo ſo bliži jemu poſlēdnu hodžina. Duž
pſchikafa pſchitwjeſež muža, kiž bě na ſraní, a ſ ujmu rjekny:
„Schto ſy mje ſtebi ſteho načiniſt? Cžomu ſy mje moriſ?“ —
„Th?“ ſawola Bertrand, „th ſam ſe ſhwojej ruku ſy moriſ mo-
jeho nana a dweju bratrow, a nětko cžysche tež mje moriſ.
Pocžinaj ſe mmu, kaž ſo czi dobro ſda; ja radu ſnjeſu wſhě
cžwile, hdzejz jeno tež th by wumrjel, kiž ſy ſawinował ſelko nje-
ſboža.“ „Ja czi wodam moju ſmjerč“, praji kral. Nějchto
hodžin poſdžischo wudžhny; ale poſlēdnu jeho wola njebu cž-
eſzena, a njeſbožowny prokownik bu wotſtupjeny a jendželſy
wojazh jeho moriſu.

Šruta wola.

Ludžo ſruteje wole ſahaju do předka, ſu nahladni, ludžo
bjeſ ſruteje wole, ſtupaju naſad, pſchirndu do ſahubu, do ſazpęćza.
Šruta wola, ſruthy karakter je to: Cžlowjek ſo prózuje, wſchud-
žom jako dobrý a roſomuž cžlowjek ſiwy bycž; wón wo wſchě
ložomuſhlnich a ſkých ludži njerodži a ſo ſam ſa roſomniſcheho
džerži, jich ſ rasnym ſłowom wotpoſka. Nětko někotry praji:
„Haj, jenu ſo bých ja pſchezo tu mudroſež a móz měl, ſo bých
to dokonjecž móhl.“ Tu pſchistupi nam ja poſchtoł į pomožy, hdzejz
praji: „Zeli ſo paſ mjes wam ſomu mudroſeže trjeba je,
tón proſch Boha, kotrý ſchzjedreje datwa wſchitkim a to nikomu
njeſumjetuje, dha budže jemu taſkama data.“ Žaf. 1, 5. Teho-
dla proſch Boha, ſo by czi mudroſež a móz a ſruthu weli-
dat, ſo by th pſchezo a ſtajne pſchecžu wſhemu ſlemu twjer-
dže ſtaſ ſaž dub a njebojaſnje ſaž law! Lohkoſmyžlenym
a bludnym woſwzam dýrbi ſo pſchezo wěrnoſež do wočow
prajiež, tola my husto mudrie cžinimy, hdzejz ſo pſchi tym wótrých
ſłowow wotſajimy, pſchetož: „Cžiche wotmolwjenje wotwobroczí
hněw, ale twjerde ſlivo ſbudži ſurowoſež!“ Pſchif. 15, 1.
Druhdy je dobre, ſo taſkich wſchelakich njeboſakow ſtejo wo-
ſtajimy, njeprajiwſhi ſłowia; to je tež jene ſlowo. Schtož ſo
kóždy den we wěrjazej a ſprawnej modlitwje Bohu porucži, tón
móze bjeſ staroſeže bycž, temu ſo to potom wſchitko taſ ſame wot
wot ſo cžini.

Tola cžlowjek ſ ſrutej wolu njedýrbi ſo ſaměnicž ſ jenym
pſchejara ſruthym cžlowjekom. Cžlowjek ſ ſrutej wolu pſhta wſchě
dobre wočinku a woſebnoſeže w ſebi ſjednocžicž, jedhn pſchejara

kruhy, hruby, njeromny czlowjek, ton je czwila sa jeho kwojbu, a sa wszech, fiz dyrbja s nim wobkhadzecz.

Kaz czlowjek, fiz je zo we wulkim lezu abo w pusezinje sbludzil, taki je lohkomyslny abo slly czlowjek, fiz je zo wot prawdy wotwobroczil. Kiz ma skladnosez k temu, tajsko lohkomyslnego sazo na prawy pucz domjesz, ton czini dobry kschescijanski skutk. Zaposchtof praji: „Schtosz hreskika wot jeho bludnego pucza wobroczi, ton je duschi wot zmierze spomhal, a budze pschikrej wjele hrachow. Jaf. 5, 20. H. H.

Nigar wo Nemskej.

Nemske nabožne kopjeno „Licht und Leben“ wossiewja listy, piżane do Bremena wot jeneho nigarja s nemskeje kolonije Togo. Nekotre hady, kotrež su wozebje sajimaze, podany tu: „Tworzy su tu drohe a niz solidne. Ssu te wesz pola Wasz domach tež tak drohe? A njeje hiszce mōžno, so to, schtosz skasany s Nemskej dostanjem? Smu laczni sa nemsckimi tworami. — Dyrbjała Nemska zyla sbita hyc? Zej tola njeprachujuja wozajz, brónie, pjeniesh, wojnska wuschiwnoscz atd. Tež ja mēnju, so je mēr sa wobej stronje jenak sezineny, a żadny lud njeje kapitalisowal. Wutroba by me bolala, bých-li ja wericz dyrbjal, so je Nemska zyle sbita. To by potom zwoju w inu jenož w tym mēcz mohlo, so je zo Nemska wot kwojego Boha wotwobroczi! To je potom pschiczin a po Božim kudzenju! My dyrbimy to tak na zo swac, kaž je Bóh chył. Bóh kózdy lud lubuje a kózdeho czlowjeka w runjej mērje. Kotrehož Bóh lubuje, teho wón khosta!“

Dźivno to a jažo tež niz! Tam w tej tak nijenowanej czennnej Afrizh na czornym nigar jażnej wóczzy ja tu wesz, kotrež so w bělej rosjażnijenej Europje a Nemskej stawa, a czi „rosjażneni“ pola naž to njewidža, býrnjež zebi na wozci stajili! Abo je tak so to widzecz nochzeja? Abo tak, so su zo w nawozach abo kaž Sserb praji „bruli“, pschetwabnyli, a nawozni žamoprawdoscze abo psche-rosjażnienoscze abo psche-mudroscze stajili, tak so wcho pche-widža a tež to najblizsze a najjednorische njewidža, schtosz tamny nigar widži: so su Boha wopuschczili a so tež hinač nět njej mōžno, hacž so su žamii wopuschczeni? Neschto tajke dyrbji to tola hyc, a pola naž w Sakskej niz naimjenje! Hewak býchu tola to žamzne a najjednorische czinili: k Bohu zo wobroczi, fiz tola naž tež hiszce lubuje, njech naž tež nětke khosta! Ale hde tež to! Budža najprjedy pschephtowac, a potom wothložowac, hacž je Bóh, jeho słowo Jezuš Krystus, ton sbóžnik, neschto schodne sa nasche dzeczi, sa nasch lud, a potym budža potom nabožinu se schule czíznycz abo ju wotstajic, ale Bože dla niz, dokelž je wona po jich mēnjeniu wuzitna a dobra, ale dokelž sponozne niežo nieschłodži. Pomyl zebi, to chzedža člowjeczkojo nascheho czaza czinicz! To tola „Židowiski lud“ s jenym Hanazom, Kaifazom, Herodazhom, a Pontijom Pilatom nicžo pornjo temu njebě! A wone wschał tak je: Nemscki lud, kaž je nětke, tež hižo niežo wjazy pornjo temu njeje, schtosz psched tſjom, schesčimi lětami běsche!

Ze to zyle tak, kaž w jenej druhej wesz, žnadniſchej, sa naž Sserbow pak tola jara wulzy ważnej. Tato zo jednaſche woprava Sserbow, wo pschinarodzene prawa Sserbow, rjeknij jedyn nemscki saſki saſtupjer jeneje stronę na prawicy, wot Sserbow žobu wolenje: „Dajče Sserbam neschto, ale niz pschewe!“ Zene nemske pschizlowo praji: mur je kwoju pschizlowoscz czinil, mur móže kwoje pucze hyc (Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan, der Mohr kann gehen!) Ton mur su ton ras Sserbia byli, kaž hižo husezischo!

A sa Sserbow njejedna zo to nětkele jeno wo pschinarodzene

prawa, ale tež wo najbwiecziſchu wěru, njech katholiku njech evangelsku! A jeli so my to bycz chzem, schtosz hacž dotal žamii wo žebi prajachmy: wěrjazý herbski lud, kschescijenjo, je na czazu, so to wopokazem, psches słowo, skutk, hlosz!

S blissa a s daloka.

W Barlinje je pruska evangelska głowna synoda schronađena. Wona je ujies druhim dorasnje wobsamknjenjam pschi-hložowala, kotrež bě „zvirkwin džen“ (Kirchentag) w Drądzdānach wobsamknyl, wo kotrežm bu tež w naschim kopjenku rosprawjane. Pschede wšchem wona wступuje sa sjednoczenie wšichch evangelskich zvirkow a wusnacżow do jeneho swjasta, kotrež by kyslym doscž był, schkitacz evangelsku wěru, evangelske zvirkwe. Tež namjetuje a pschihotuje synoda saloženie jeneho swjaska evangelskich zvirkow (evangelischer Kirchenbund) To by něchtio swjefzelaze a jara nisne bylo, sa wschě czazu, pschede wšchem pak sa nasch czaz! Duž daj Bóh, so by zo tole radžito!

W Japanskej žiwieczeſche evangelsko-protestantske miſionistwo, kotrehož kydlo je Barlin, jubilej. Ze to něchtio wulzy swjefzelaze, wozebje w tutym hewak ſrudnym, sa nasche miſionistwo pak wozebje ſrudnym czazu. Wodzér a superinterdenta evangelskeho miſionistwa w Japanskej, D. Schiller, žiwieczeſche w Kyoto kwoj jubilej 25lētnego džela w Japanskej. W lēze 1895 bě tam jako mlody farař do Tokgo pschijel a w tutym mēsće, w głownym kydležu evangelskeho miſionistwa, 5 lē ſtukowal. 1899 pschekydli zo se kwoj mandzelskej do Kioto a saloži tam nowu miſionisku staziju. Kioto bě hacž do 1868 głowne město Japanskeje a to „Rom“ japonskeho Buddhižma, a ma 1/2 millijona wobydlejow a 3000 pohanskich templow. Tam je wón wot 1900 žem wobſcherne dželo dokonjal. Schromadži evangelskich Nemsow a Schwyzarjow do evangelskeje wozady, saloži dwě nowej kschescijanskej wozady. Ton přeni, kotrehož wuscheži, bě měchnik buddhižma. Bě s nabožnym wucežerjom a se schulskim dohladowarjom, s universitnym wucežerjom a tež wucežer jeneho khžorskeho prinza. Niemo wschelakich druhich dželotw dokonja tež to, so we wschelakich druhich městach stazije nastachi, sa kotrež japonskich duchownych postaji. Wudawa tež jene nabožne kopjeno a wschelake knihi. Tak móže D. Schiller a s nim evangelske miſionistwo na 25 lē žohnowanja połnega džela wrózho hladac, a s dobom psches to s nowej nadžiju du prědka hyc, s nowej nadžiju pschede wšchem na nowe sbožownie ſtukowanie tam w ranjsich krajach.

Njebjesha.

Czeta bě na wopyt pschischla. Mały Jurk zebi wuzini, so ma czeta jeho wjeczor do lóžka położic. To czeta tež cini, a potym zo jeho woprascha: „Schtosz zo nětko modlisz?“

„Modlicz?“ zo Jurk woprascha, „schtosz to je.“

Mo, Jurko! Njeprajisch žnadiž:

„Lubý Wótcze, hlaſ tu žym ja mały!“

Daj, so žym czi zyle prawy!“

Pomhaj mi ty s hnady tu,

So pucz do njebjia tam k tebi du.“

Jurk poſteži, sawožajo: „Do njebjia? Žiwy do njebjia?“ — Wbohuski njevědžeske hiszce niežo wo Bosy a jeho sbóžnych njebjeszech. Macz a nan njeprěwaschtaj žane pacžerje! nim. Czinisch ty to? —

Wudawa „Sserbska Luižiza“, družtvo s wobm. rul. Samolwity redaktor: farař W. H. g. a. z. w. Možaciszach. Czisch Ssmolerjez knihieziszecherejne w Sserbskim Domje w Budyschinje.